

Prædiken til 19. søndag efter trinitatis

Mark. 2, 1-12

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da Jesus efter nogle dages forløb igen kom til Kapernaum, rygtedes det, at han var hjemme. Og der samlede sig så mange mennesker, at der ikke engang var plads uden for døren; og han talte ordet til dem. Så kom der nogle hen til ham med en lam, der blev båret af fire mand. Men da de ikke kunne komme hen til Jesus for de mange mennesker, fjernede de taget over det sted, hvor han var; og da de havde lavet hul, sænkede de børen med den lamme ned. Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: »Søn, dine synder tilgives dig.« Men der sad også nogle af de skriftkloge, og de tænkte i deres hjerte: »Hvad er det dog, han siger? Han spotter Gud. Hvem kan tilgive synder andre end én, nemlig Gud?« Da Jesus i sin ånd straks vidste, at de tænkte sådan ved sig selv, sagde han til dem: »Hvorfor tænker I sådan i jeres hjerte? Hvad er det letteste, at sige til den lamme: Dine synder tilgives dig, eller at sige: Rejs dig, tag din bære og gå? Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed til at tilgive synder på jorden« – siger han til den lamme: »Jeg siger dig, rejs dig, tag din bære og gå hjem!« Og han rejste sig, tog straks børen og forlod stedet for øjnene af dem alle sammen, så de blev helt ude af sig selv og priste Gud og sagde: »Aldrig har vi set noget lignende!« Markusevangeliet 2,1-12

Rigtige venner er nogle, der stiller op for en og hjælper en, når man har det svært. Det kan være venner, man har kendt i mange år. Måske fra ens skoletid eller fra ungdomsårene. Men det kan også være kolleger, der viser sig at være rigtige venner. Eller det kan være en af ens naboer, der viser sig at være en ven i nøden. Venner kan man møde og finde mange steder. Man kan måske til sin egen overraskelse få nye venskaber, selv når man er højt oppe i årene. Eller er i en situation, hvor man ikke kan så meget selv.

En journalist skrev engang i en klumme om sin søster, der var indlagt med en svær depression. Sygdomsforløbet var langt, men tidligt i forløbet i forbindelse med indlæggelsen var der en sygeplejerske, der sagde til den syge: ”Nu bærer vi håbet for dig, indtil du selv igen er i stand til at bære det”. Det var, skrev journalisten, noget af det smukkeste og det bedste, der kunne siges til søsteren og tydeligvis også en stor støtte for de pårørende, at de mennesker, der var omkring den syge, at det professionelle plejepersonale påtog sig at bære håbet for hende, indtil hun selv blev rask nok til at gøre det. For det er det, vi forbinder med, hvad en sand ven gør. Bærer håbet for en i de situationer, hvor man ikke selv er i stand til at gøre det.

Hvis man kan håbe på andres vegne, kan man så ikke også tro på et andet menneskes vegne? Kan andres tillid bære et andet menneske?

Ja, det er vel det, der er en gudmor eller gudfars opgave, når de bærer barnet til dåb og siger ”ja” på dåbsbarnets vegne. Men der ligger også en pointe i, at det kun er for en tid, indtil barnet kan svare for sig selv.

I evangelisten Markus’ fortælling hører vi om en lam, der bliver båret af fire venner. Hvis vi tænker lidt videre over historien, så kan man godt forestille sig, at den lamme for længst havde mistet troen på og håbet om, at han skulle blive rask og komme til at gå igen. Måske havde han affundet sig med sin skæbne og set i øjnene, hvordan hans handicap begrænsede hans livsrum, og måske havde han udviklet en sans for at være tilfreds med det, som stadig var muligt. Eller måske var han groet helt ind i en vrede og forurettethed over, at han ikke kunne have et liv som de fleste og var blevet bitter og resigneret.

I beretningen er det i hvert fald tydeligt, at det er de fire venner, der tror på, at forandring er mulig – og derfor gør de sig al den umage for at få den lamme hen til Jesus. De har hørt, at Jesus har hjulpet mange, og i tiltro til det de har hørt, bruger de nu al deres opfindsomhed, så det rent faktisk lykkes dem uden at skulle igennem hele den menneskemængde, der står foran huset, at få den lamme op på taget og ned gennem taget og ind i huset, sådan så han kan komme helt tæt på Jesus.

Hvor manden selv har givet op, er vennerne i deres tillidsfuldhed både pågående, besluttsomme og opfindsomme, og vi kan se, at det er muligt at blive hjulpet på vej til nyt og

forandret liv. Vennerne er med deres tillid med til at slå en bro over det svælg af opgiveness og resignation, der er mellem manden og det liv, han har fået af Gud. Jesus slår bro fra den anden side ved at sige til ham, at han skal rejse sig og tage sin bære og gå hjem. Deri ligger det, at manden skal tage hjem og genoptage den tilværelse, som han har sammen med sine venner og familie. En tilværelse hvor han før var som lammet, men hvor der nu er kommet liv og bevægelse ind i det igen.

Sådan vil de fleste af os sikkert kunne genkalde os situationer, hvor vi har oplevet, hvordan venner eller familie har hanket op i os og gjort deres til, at vi fik tiltro til fremtiden, og til at alting kunne vende til det bedre. For vi var kommet i tvivl. Måske fordi tingene var svære, og vi havde svært ved at se, at det kunne blive anderledes, og derfor er blevet mismodige, handlingslammede og triste. Så vennernes opmuntrende ord og tro på, at der er et håb og en mulighed, hvis man selv er kommet i tvivl, kan bære én. Andres tillid kan bære et menneske. Den lamme mands venner bærer ham hen til Jesus, til Guds søn, fordi de i ham ser en magt, som ligger ud over deres egen. En magt og myndighed til at skabe og genoprette liv. En sådan tiltro og tillid har de til ham. Da Jesus ser deres tro, så er det, at han siger til den lamme: ”Søn, dine synder tilgives dig.”

Et ord som synd er et af de mest miskendte ord i det bibelske univers og i den kristne gudstjeneste. Det lyder jo så forfærdeligt negativt at sige, at mennesket er en synder. For synd er traditionelt ofte fejlagtigt blevet knyttet til moral. Synder var man, hvis man overtrådte bestemte regler for ordentlig borgerlig opførsel. Så hvorfor springer kirken ikke bare alt det over og i stedet nøjes

med at fortælle, hvor værdifuldt og elsket ethvert menneske er i Guds øjne? Det er vel egentligt det, der er pointen i hele evangeliet? Og ja, det er det; Gud elsker sit menneske, og ser hver eneste af os som en værdifuld skabning. Og det er også det, som skal siges ved enhver gudstjeneste. For det er den måde, vi bliver set på herinde i dette rum. Det er et kristent menneskes selvforståelse, og sådan skal vi også se på hinanden. Fordi Gud gør alting nyt. Men når det også er vigtigt at tale om synd og syndernes forladelse, så er det fordi, hvor meget vi end bestræber os på noget andet, så vil der i vores liv være svigt, brud, noget der kunne have været anderledes, noget som vi ikke skulle have gjort, og meget mere vi burde have gjort. Meget som vi ikke tog os af, fordi vi nu hver især var for optaget af vort eget. Alt for ofte hvor vi ikke fik sagt eller vist, at ”nu bærer jeg håbet for dig, indtil du selv er i stand til at bære det.”

De fire venner vil tydeligvis gøre meget for deres ven. De vil ikke blot bære ham, gå langt for ham, men de vil også løfte ham op på et tag, og bryde hul i taget for at få ham frem for helbrederen. Som sådan illustrerer deres handling venskabets betydning. Vi møder her det, vi kan kalde for rigtige venner.

Når man kommer til gudstjeneste, når man træder ind i kirkerum, så er det muligt at lægge tingene fra sig, at lægge noget bag sig. Det som med et gammelt udtryk bliver kaldt for syndernes forladelse. Også den byrde at skulle kunne bære alting selv. Hvad enten det er fordi, man er tynget af et stort ansvar, eller det er fordi man har svært ved at fastholde et håb, svært ved at holde modet oppe eller synes at opleve, at der er mere tvivl end tro i ens liv.

Lisbeth Smedegaard Andersen har i en nyt-

årssalme skrevet: ”Derfor på ugens morgen, må vi herhen igen, hvor kirken åbner døren som for en gammel ven. Og ord får atter mening; skønt vi har slidt dem ned, kan de forundret synge om håb og kærlighed”.

Ja, kirken åbner døren som for en gammel ven, hvor noget af alt det, som gudstjenesten er et udtryk for er, at Kristus bærer troen og håbet for dig - både når du selv er i stand til at bære det, og når du ikke er det.

Amen

Asta Gyldenkærne

Vejleå og Ishøj Kirker

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk